

10 Kč

Aleo

Časopis studentů GNA

Říjen 2019

ÚVODNÍ SLOVO

Blíží se konec října a nadšení z prázdnin už definitivně pominulo. Primáni už nepůsobí tak malí, prváci už tu nejsou tak dezorientovaní a všechno už se vrátilo jakž takž k normálu. Jediné, co stále zlobí, je počasí (které sice, jak vám dosvědčí Angličané, zlobí neustále, ale v podzimním období ještě o něco víc než obvykle). Čím déle babí léto nepřichází, tím méně pravděpodobné je, že přijde. Nakonec naději ztrácíme úplně a musíme se smířit s podmínkami, které nastanou. Malebné listí, konstantní rýma, pestrobarevná krajina, náročnější škola, podzimní prázdniny, delší noci...

V tomto díle Alea jsme se rozhodli zabývat se právě tématem příchodu tohoto chmurného počasí. Můžete se těšit na nově zavedené fotografické okénko, dvě různé recenze Jokera i několik básní. Inu, čtěte dál.

Taky vám ještě připomenu email, kam můžete všichni posílat jakékoliv nápady, kritiku, články nebo cokoliv jiného: aleo.clanky@gmail.com.

Tak naviděnou u dalšího dílu.

- za redakci časopisu: *Johana Trejtnar, KA*

OBSAH

- 2** ÚVOD
- 3** KULTURNÍ OKÉNKO
- 4** KAVÁRENSKÝ POVALEČ
- 6** JARO, LÉTO, NĚCO, ZIMA
- 7** NENÍ TO JEN NA P*ČU
- 8** REVIEW OF THE JOKER
- 9** RECENZE JOKER
- 10** PODZIM NA ULICI
- 12** MÓDNÍ POLICIE
- 14** PRO ČAJ
- 15** BE2CAN: FESTIVAL PRO BAČKORY I SILNÉ ŽALUDKY
- 16** Z.Č.
- 18** FOTOGRAFICKÉ OKÉNKO
- 20** POMSTA KŘEČKA MIREČKA
- 21** TEORIE VELKÉHO ČASU
- 21** STUDENTSKÉ OKÉNKO
- 2** PODZIMNÍ POČASÍ
- 23** REDAKCE

KULTURNÍ OKÉNKO aneb kam sedmnáctého

Tento rok bylo výročí mnoha důležitých událostí a jedním z těch nejvýznamnějších je blížících se třicet let od Sametové Revoluce. Tak důležitý den by si byla škoda připomenout jen úsměvem nad datem v diáři. A věřte, že akcí, na kterých si můžete letos zavzpomínat je opravdu mnoho.

Prakticky všechno, co se bude letos konat je součástí **Festivalu Svobody**. Určitě zavítejte na jejich přehledné webové stránky, facebook, nebo Instagram- najdete tam výpis všech možných aktivit, výstav i aktualit. Zde vám přiblížím pár věcí, které, dle mého subjektivního názoru, stojí za to.

SAMETOVÝ PRŮVOD

Ve tři hodiny v neděli sedmnáctého bude z Albertova vycházet průvod, identický tomu před třiceti lety. Nezapomeňte si s sebou vzít květinu a můžete si, abyste navodili atmosféru, obléct i dobový outfit.

SAMETOVÉ POSVÍCENÍ

Motto letošního satirického, karnevalového průvodu, jež každoročně prochází centrem Prahy a tvoří ho lidé se všemi možnými maskami a kostýmy zní: ULÍTLY TI VČELE?!, což, dle organizátorů reflektuje jak deziluzi z porevolučního vývoje, tak aktuální globální problémy. Nezapomeňte si vlastní masku, ideálně nějakým způsobem navazující na motto.

SVĚT KRESLÍ HAVLA

V ulici Na Stroze, v archivu bezpečnostních složek bude od 11 do 16 hodin výstava karikatur Václava Havla. Taky se budete moct mrknout na originály dokumentů vztahujících se

k Havlovi nebo jakékoli jiné archivále nad šálkem čaje.

SAMETOVÉ FILMY

Pro milovníky filmů se 13.-17. 11 uskuteční v kině Ponrepo série tematických projekcí k 17. Filmy budou jak České, tak zahraniční a myslím, že se máte na co těšit.

KOMUNIKACE 89

Naproti Spartě se na letné bude vyskytovat od 11. října sedm týdnů památník ticha, instalace, která ptý poukazuje na to, jaké to bylo, prožít státní převrat bez internetu. Porovnávají cenzuru se současnou manipulací formou fake-news a algoritmů. Pokud se chcete pořádně zadumat, doražte tam.

VOLNÉ VSTUPY

Ač to není úplně vhodné, můžete svátku tímto způsobem využít. Pro ty z vás, kteří, jako typičtí studenti, nemáte v kapse ani korunku, se naskýtá možnost zajít do Národního muzea zadarmo, ovšem samozřejmě za cenu dlouhých front a tlačenic. Taky v Národním technickém muzeu mají slevu, tak pokud si chcete na výročí jít levně prohlížet auta, neváhejte.

- Johana Trejtnar, KA

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

...nebo spíš čajovnícký povaleč? V tomto čísle jsem se zaměřila na čajovny, které jsou diametrálně odlišné od kaváren. Při první představě čajovny většinu lidí napadne **Buddha**, kde panuje intimní atmosféra, sedí se na zemi, setkávají se zde lidé všeho druhu nad vodní dýmku a samozřejmě pijí čaj z malých kalíšků. Kávu bys z pravidla hledal na nápojových lístcích marně.

Dobrá čajovna

Je nejznámější síť čajoven, která ti zaručí čaj snad v každém větším městě. V Praze máme hned dvě - jednu na Václaváku v zapadlém vnitrobloku, druhou u Národní třídy nedaleko oblíbeného **Café Jericho**. U první zmíněné pobočky je velkou výhodou možnost posezení venku pod krásnými rákosovými slunečníky. Dobré čajovny jsou, jak už je z domény tea.cz (doménu čaj.cz vlastní společnost **Amana**, jejichž kamenný obchod nejen na Újezdě, ale i ve Školské, rozhodně stojí za to) patrné, jedny z prvních v České Republice. Z informační nástěnky při vstupu do vnitrobloku se navíc dozvíte mnohé o české čajovnícké tradici.

ČAJOVNY NA ÍPÁKU

Přímo na tramvajové zastávce vykukuje takzvané místo k zastavení **U Džoudyho**. Na první pohled to vypadá jako přírodní obchůdek, v hloubi ale ukrývá čajovnu. Z rušného Pavláku se tedy okamžitě ocitneš v poklidném prostoru s milou obsluhou. Do vlastního šálku, který jsem měla ještě z **Buddhy** (občas nabízí nádobí k rozebrání včetně starých vodnic) mi dokonce zadarmo připravili čaj to-go.

Cestou dolů na Karlák narazíš na čajovnu **Šamanka**. Tenhle ezoterický prostor nabízí mimo jiné i masáže nebo různá

cvičení za lidové ceny. A taky pracovní místo:D

V **Andělské čajovně** na Štěpánský to při vstupu zavoní vonnými tyčinkami a dýmkami. Vodní dýmky tu jsou totiž největší specializací. Mimo ně podávají nevyhnutelně čaje, ovocné šťávy nebo medovinu. Ke všem čajům píší jednoduchý popis chuti, takže se ve výběru často nevyslovitelných jmen čajů, jak je tomu v jiných čajovnách, neztratíš.

ČAJOVNY, KTERÉ MÁME BLÍZKO OD ŠKOLY

Abys nemusel jezdit nikam daleko, ale aby to nebyl zase **Děravý Kotlík**, zajed' na Dejvickou do originálně nazvané **Dejvické čajovny**, ta uspokojí tvoje čajkové představy dokonale.

V **A Maze in Tchaiovna** to potkáš anglicky mluvící návštěvníky, možná proto je jejich web v angličtině (nebo naopak?). Je to alternativní místo pro všechny s velmi příznivými vegan cenami (bageta s tempehem nebo falafelem za 88). Maso na jídeláku nenajdeš, to samé platí i o Narnii, kterou budeš bez členského příspěvku 200 Kč hledat dost marně. Tak se běž podívat, co že ta Narnie je, protože to stojí za to!

MODERNÍ A TRADIČNÍ ČAJOVNY

Tea Mountain

Mohlo by se zdát, že pojem moderní a tradiční se vzájemně vylučuje. Tea Mountain dokazuje opak. Čaj se nepřipravuje nikde vzadu, ale tak, abys na důkladnou přípravu vždy viděl, což poměrně malý prostor umožňuje (3 stolečky). Cenově je to jedna z dražších čajoven, protože k čajové konvičce kyushu dostaneš termosku s litrem vody, ze které můžeš připravit až 5 nálevů a čaj nevychladne.

Orijin Tea

V těsné blízkosti otočné hlavy Franze Kafky máš možnost vycestovat do Číny. Čaj se zde podává výhradně rituálním způsobem zvaným gongfu. Ten nejlépe vyjadřuje motto více čaje + méně vody + krátké louhování = více lahodných nálevů. Varnou konvičku máš přímo na stole a první nálev ti připraví obsluha, abys pak věděl, jak na to. Důležitý je hlavně klid, pokud spěcháš, nech si návštěvu na jindy. Dalším významným prvkem je materiál nádobí. Pro každý čaj se používá jiné, ale vždy se před podáním oplachuje horkou vodou. Voda má při přípravě čaje velký význam, tradičně se rozlévá po stole a odtéká odvodňovacími kanálky, což si můžeš vyzkoušet u jednoho ze stolů i ty. Častější a praktičtější je příprava pomocí čajového moře - žebrovaná podložka,

kteřá sbírá vylitou vodu. Pokud by ses zajímal o čaj víc nebo chtěl s něčím poradit, můžeš svůj čaj každý čtvrtek přinést na osobní konzultaci přímo s majitelem nebo se podívej na web, tam se o přípravě čaje dozvíš ještě mnohem víc.

DALŠÍ ČAJOVNY JEN KRÁTCE

Peklo, Nebe, Ráj na Žižkově, jedna z nejlépe vedených čajoven s tematickými místnostmi.

Daruma Coffee&Tea blízko Palackého náměstí. Útulný prostor, kde si dáš netradičně i kafe. Často tady vyprodávají starší čaje, takže si můžeš svého favorita odnést na doma.

Čajovna U Kostela na Strossu je jedna z průkopnic čajovnictví v Česku. Možná jí navštěvovali od 97' už tvoji rodiče

- Eliška Polejová, X.A

JARO, LÉTO, NĚCO, ZIMA aneb co to má znamenat?

Středa, čtvrtek, pátek - deštník, tílko, kabát. Takto nějak probíhá momentální počasí. Neustálé teplotní změny jsou na denním pořádku a není tomu úniku. Doma se nezůstává, škola pokračuje, život jde dál. Nemocní či zdraví, musí se! Přišel totiž podzim.

“Sweater weather“ už je dávno jen písničkou skupiny The Neighborhood, neboť i když je svetr dobrým podzimním doplňkem, ráno vás před mrazem nechrání a odpoledne se dosti pravděpodobně uvaříte ve svém vlastním potu. Jediná chvíle dne, kdy vám váš oblíbený svetr, nejlépe z Ruzyňského sekáče, pomůže, je když se profesor v 9 ráno rozhodne, že čerstvý pětistupňový vzduch rozhodně třídu probere z polospánku. To sice probere, ale jak moc použitelnější než třída polospící je třída, které běhá mráz po zádech - neobrazně řečeno - že? To je pak o kloudné odpovědi a myšlenky pěkná nouze.

Ve škole se samozřejmě topí jen zřídká, pokud vůbec, a na tělocviky se do konce října chodí ven, tudíž absencí začíná přibývat. Třídní služba to zkrátka v tomto ročním období nemá vůbec jednoduché. Častokrát bohužel k nepřehlednosti zasedacího pořádku třídy a neznalosti jednoduchých počtů zapomene na kamaráda, který s horečkami leží doma, a tudíž se rozhodně nemůže přihlásit, že zrovna chybí, a to pak služba slouží ještě nějaký pátek navíc. Je to s těmi nemocemi v tomto pochmurném počasí těžké. Ani se nanadějete a, i přestože jste sám služba, máte angínu nebo chřipku, a kdo vás teď nahlásí? Nikdo, takže po příchodu do školy dostanete řádnou bídu.

Uplynulé dva týdny však spíše hrají do karet naší staré známé Grétě, a to i v pondělí, v úterý, ve středu a dokonce i ve čtvrtek! Klimatické změny

jako na běžícím páse, a pak že je globální oteplování fám. Upřímně si nikdo z vás nemyslí, že mít v říjnu týdny “dvacítky až třicítky“, je normální, že ne? Je jasné, že se něco děje, avšak sledovat to z NTK či, lépe, z pohodlí až nepohodlí vlastní postele obklopen bacily, není úplně idyltické. Globální oteplování nám očividně dělá naschvály. A o překvapení tedy rozhodně není nouze.

Abychom se do toho podívali ale ještě hlouběji, podzimní počasí nenapomáhá ani zdraví psychickému. Dá se jistě pozorovat, že chtěně či nechtěně přibývá na podrážděných nervech a na chodbách se stále častěji objevují úplně prázdné výrazy. „Jen to dnes přežít a znovu do postele, kde mé prázdnoty vyplňuje alespoň bavlněná deka či peřina.“ Inu, bída.

Když tedy nemluvíme o šíleství posledních dvou slunečných týdnů, většinou bývá zataženo. Tak jak má podzim dle učebnic vypadat. Nejlépe prší a spadane listí lepí boty, kalhoty i duše. Se snižováním se venkovní teploty se snižuje i energie našeho studentstva (a tak nějak obecně člověčí rasy). Že by to bylo tíhou vrstveného oblečení? Či jednoduše tíhou života? O tom můžeme bohužel jen polemizovat, avšak to bych nechala až na nějaké veselejší a méně šílené roční období. Podzim na veliké myšlenky není nejvhodnější, neboť, jak už jsem zmiňovala, o jakoukoliv fyzickou i mozkovou činnost je řádná nouze.

I přes toto všechno ale nechme podzim podzimem, nažhavme varné konvice, sporáky a ohničky a zkusme do toho pomalého skomírání vnést trochu života a tepla. Dřít bídu s nouzí jsem si totiž zamluvila už já, na konci odstavců, tak si najděte trochu pozitivnější zábavu na dalších pár měsíců. Protože dle předpovědí, to bude opravdu jízda (čtete - bída).

- Nela Majerová, 4.A

NENÍ TO JEN NA P*ČU plus **MOUDRA O POZITIVITĚ**

I přes to, že se v nás podzim většinou snaží vyvolat jen negativní emoce, vzhledem k nepěknému počasí a tvrdému nástupu dalšího školního roku, přináší s sebou i spoustu pěkností. A nemyslím jenom oranžově zbarvené listí objevující se častěji a častěji na instafeedu.

Tak například nedávno NASA uskutečnila all-female vesmírnou misi, procento lidí nakažených malárií kleslo od roku 2000 na polovinu a v Německu tvoří obnovitelné zdroje už 33% energie. Jak pěkné, že? Každopádně i přes to se prostě bez ohledu na okolnosti někdy cítíme velmi nemile. To se pak promítá do našeho chování, čímž ovlivňujeme okolí, a protože jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá, negativita se pak zas pěkně vrátí na nás. A to přece nechceme. Takže jestli jsi dneska byla/byl na někoho nepříjemná/ý z žádnýho, nebo zanedbatelnýho důvodu, pěkně zpytuj svědomí a dál už roznášej jen pozitivitu.

Dlouhou dobu mi v mých dospívajících letech totiž připadalo nejlepší řešení na všechno kašlat a usmívat se plus mínus jednou denně. Jenže! Poslední dobou zjišťuju, že ačkoliv je dobrý být nad věcí, nelitovat a moc se nezabývat minulostí, pozitivní přístup jak k sobě, tak k ostatním lidem je ze všeho nejdůležitější. Už jen vy sami se budete cítit mnohem líp, ale budete na lidi i líp působit. Já vim, zní to celý jako velký klišé, říkat vám, ať se prostě usmíváte a jste na sebe milí, ale mám pocit, že na to hodně z nás často zapomíná. Je lehký se zavřít do takový negativní bubliny, ale hele. Určitě už jste taky poznali pár lidí, který na vás prostě hnedka zapůsobili hrozně pohodově a krásně skrz naskrz. Já do toho trochu počítám i auru, ale to už bychom mohli

rovnou jít věštit karty. Myslím si, že je dokazatelný, že pozitivní přístup dokáže změnit jak osobnost, tak vzhled a že je to vlastně hezký, co člověk dokáže změnit jen s přístupem k životu.

Jedna z hlavních věcí je i právě výše zmíněný nelitování. Co se stalo, stalo se. S tím už nikdo nic neudělá a je zbytečný se tím zabývat dál. To mě osobně třeba dělá největší problém. Věřte nebo ne, ale jeden den před asi dvěma roky mi do teď nedá spát a už mi to ubralo tolik životní energie, že už jsem si prostě řekla dost. Jednu dobu mi taky na blbý období zabíralo jenom vypadnout z Prahy, nejlépe z Čech a provětrat si hlavu. Není to úplně špatný, jenže to není žádný řešení problému, jen utíkaní od reality (a realita je iracionální). Poslední dobou mi zabírá mnohem levnější řešení, a to oceňování maličkostí a odstranění toxicity v životě. Každý máme nějaký demons, který buď potřebujou vyřešit, nebo vymýt. Bez toho ten pozitivní život jde těžko. Doufám, že to alespoň trochu v těchto neblahých podzimních dnech pomohlo a poslední doporučení, snaž se propojit se svým éterickým tělem a dej mu volnost 😊.

- Maja Kafková, XA

REVIEW OF THE JOKER 9.5/10

When I go to the movies, I generally don't go with expectations because if the movie does not meet them, I leave the theatre frustrated, discontent. Going to a film with this mentality, one can maximize their output of enjoyment. However, sometimes this is unavoidable, as is the case in the film *The Joker*.

To clarify, I am a huge fan of DC/Marvel films, with *The Dark Knight Rises* as one of my favorite films in this genre. Heath Ledger, the actor who played the Joker in this film from several years ago, set the bar to a seemingly unreachable standard for all future recreations involving the role of the Joker. It is for this reason that I couldn't help but expect the actor Joaquin Phoenix, the new Joker, to leave me dissatisfied.

I couldn't have been more wrong. Not only does Phoenix deserve an Oscar, nomination, or at least recognition for his performance, but the overall film was somewhat surprising. You get to see something unusual in *The Joker* that hasn't really been done before (to my knowledge). You get to see an origin story of the villain. The plot involves stepping into the psychosis of a tainted mind and the progressive downfall of the Joker's ability to live within the poor, decrepit city of Gotham. All of this results in what we know as viewers of the Joker in other versions of his depiction.

Other positives of the film include the directing, music, camera work, and supporting cast of actors. The tone and mood of the film are psychotic, dark, and sometimes, gut-wrenching. My only criticism comes from its slower-styled approach to achieving the manic we all know- but to be honest, I am trying to find criticism because I enjoyed it so much.

I would recommend this to teens and up. I would discourage people who really dislike clowns, the superhero genre, and people who dislike blood and violence in movies.

- Alex Kister

RECENZE JOKER 6/10

Připravuje se na film "Joker" ,jsem očekával to nejhorší. Nejenom, že režisérem filmu je Todd Phillips, který udělal, podle mého názoru, jednu z nejhorších filmových trilogií "Pařba ve Vegas", ale ani trailery mi nevnucovali dobré pocity. Když jsem však snímek viděl, byl jsem ochoten dát mu 10/10 a byl pro mě jednoznačně nejlepším filmem roku. Emoce vyvolané dílem byly kolosální a já jsem všem říkal, jak geniální tento film je a že si hlavní herec, Joaquin Phoenix, zaslouží všechnu možnou slávu.

Od té doby uplynulo už pár týdnů a já jsem film viděl ještě dvakrát. Když jsem se na něj podíval podruhé, začal jsem si všimnout chyb, které jsem, uchvácen děním, před tím neviděl. Například, že herecký výkon Joaquina není vůbec zas tak dobrý. Nejenom, že strašně silně přehrává, celý film Joaquin nechápe jakou hereckou cestou se chce vlastně vydat. Změna mezi stydlivým třicetiletým mužem žijícím s matkou a psychopatem bojujícím proti kruté společnosti proběhla v jeho podání příliš rychle. Stále jsem si však myslel, že je "Joker" dobrý, silný film s občasnými chybami.

3. zhlédnutí mi už "Jokera" zničilo kompletně. Dozvěděl jsem se, že to hlavní, co se mi na filmu líbilo, svérázná originalita, v tomto díle vlastně vůbec není. Vzpoměl jsem si na starý film "Taxi driver" Martina Scorseseho a došlo mi že ho film "Joker" do detailů napodobuje. Dále, veškeré "zvraty" a "překvapení", které film nabízí jsou hrozně předvídatelné a tak banální, až to bolí. Z pozitivních vlastností, snad můžu vyzdvihnout jen krásně temně vypadající Gotham city a zajímavé lidi v něm.

Film "Joker" skvěle vypadá, má dobrou hudbu a realistické efekty. To je vše. Myslím si, že tento film dostane v únoru Oscara, protože toto je přesně ten

typ snímků, které filmové akademii vyhovují. Tváří se intelektuálně a lidé ho teď milují. Povyk kolem "Jokera" ještě dlouho neutichne a to je mi líto.

- Fedor Kožucho, KA

PODZIM NA ULICI

Přestože sem tam sluníčko ještě vykukne a bývá i doprovázeno vyššími teplotami, podle zbarvení listů už popadaných na zem můžeme říct, že plnohodnotný podzim se již dostavil. Ať už se rozplýváme nad vlahým větrem a říkáme si, jak moc se tohle počasí bude hodit k naší oblíbené knížce, pro lidi bez domova teprve teď přichází to pravé peklo.

No ano, co následuje po pro většinu z nás oblíbeném podzimu? Je to pro tuto minoritu neoblíbená zima. S ní přichází pro lidi bez domova mnoho povinností a zařizování. Kam se uchýlí v období největších mrazů a kde budou shánět nutné další vrstvy oblečení? Nechci se nijak přiklánět na tu či onu stranu v problematice života bezdomovců v našem hlavním městě, jen bych vám chtěla přiblížit s čím vším se potýkají, a jak i minimální pomoc pomůže jim ale i vám.

V poslední době se protrhl pytel s jednorázovými sekáči anebo charitativními akcemi na sběr oblečení. S tím rozhodně problém nemám, i na Aleji takové charitativní blešáčky jednou ročně pořádáme. Co mi zavání je ta cesta, kterou se lidé k dlouho odkládanému průřezu svým šatníkem dostávají. Pojdme se na to podívat reálně. Máme tendence utrácet, je to neblahá touha zakořeněná v každém z nás, která nás pudí alespoň „nakouknout“ do nějakého toho obchodu. Na zimu se každým rokem nějak vybavíme novým svetrem anebo mikinou a dalším rokem svůj rituál znovu zopakujeme. Ale jak často se do skříně koukneme a nenošené darujeme?

Vážně ti ta mikina tolik sluší anebo sis ji koupil jen protože tenhle odstín růžové nosil zbytek školy? Už ji dávno nenosíš, ale pořád zabírá místo ve skříní. Někdo jiný ji ale rád ještě bude nosit, třeba ten někdo, koho vídáš denně na rohu. Nečekejte jen na nějakou oficiální příležitost tu Ikea tašku narvat věcmi a vrazit do rukou nějakého ochotného organizátora sem tam se konajícího swapu, ale vezměte naději na lepší zimu pro někoho dalšího do vlastních rukou.

Říká se tomu kontejner na textil. A dám ruku do ohně za to, že se jeden takový nachází i někde u vašeho domu. Vezmete igelitovou tašku, dáte do ní čisté, ale už nepotřebné oblečení a jen ji tam hodíte a už v tu chvíli víte, že vaše karma body jdou nahoru.

Další, co vás nijak bolet nebude, je neplýtvat jídlem. Nikdo netvrdí, že dávat si mini porce a bát se trochu se rozjet v mekáči, je super život. To nikoho neba. Ale ta nejjednodušší věc, kterou můžete udělat, je třeba s účtem v restauraci požádat o zabalení nedojedeného jídla na cestu. Tuhle v ideálním případě papírovou tašku pak odložte u jakéhokoliv koše a pokud máte čas a jste dobá duše, připojte i nějaký ten vzkaz. Něco jako: Tady je zbytek pizzy, protože jsme nebyli zas tolik hladoví, dobrou chuť!

Možná, že vy byste nad studenou pizzou ohrnuli nos, ale pro člověka bez domova to může být jeho jediné jídlo ten den, nemusí za něj platit, a ještě k tomu chutná. Když vám zbyde pytlík oříšků, představuje potenciální svačinu za mrazivé noci trávené pod mostem. Nebo když vyhazujete zbytky masa nebo kostí, pes nějakého bezdomovce by si na nich určitě rád pochutnal.

V neposlední řadě je tu finanční pomoc. Jsem si vědoma, že toto je ošemetné téma, protože jistota, že ji člověk, který klečí v metru s čepicí na zemi, neutratí za fet neexistuje, ale stále doufám, že je v lidech kousek sounáležitosti a empatie. Až budete příště procházet kolem babči žadonící i o pětikačku, dejte jí ji. Vždycky máte nějaké drobné a to nelžete, že ne. I kdyby to měla být jen koruna, počítá se. Protože teplá sprcha stojí třicet a kdyby i ti největší škrti dali tu korunu, poskytneme tak společně

aspoň základní hygienu člověku, který třeba sprcháč neviděl už hodně dlouho. Věřte, že vám to dá lepší pocit než týden stará kobliha z bufetu.

Pokud se ovšem stydíte anebo teda nutně všude platíte jen kartou, jsou i jiné možnosti, jak přispět. Existuje mnoho organizací, které zajišťují pomoc lidem bez domova. Za mě mohu vřele doporučit Nocleženy. To jsou poukazy, jeden stojí sto korun a za těch sto korun poskytne organizace Armáda spásy zázemí a teplou postel na jednu zimní noc jednomu bezdomovci. Je to kreativní a vtipný dárek například k Vánocům vašim rodinným příslušníkům. Vlastně pomůžete někomu v nouzi jejich jménem.

Pokud však chcete být s dárkem pro někoho nebo i jen sám pro sebe ještě nápaditější, je tu Pragulic. Asi neznámějším týpkem této aktivity je bezdomovec Karim, který svým osobitým zevnějškem i minulostí je opravdovým zrcadlem pražského městského života. Můžete se s ním nebo některým z jeho „kolegů“ zúčastnit procházky Prahou s komentářem člověka, který má s naším městem jeden z nejsyrovějších vztahů. Vy se dozvíte, jak doopravdy funguje městská džungle a on dostane regulární výplatu.

Všichni jsme jen lidi, ať už to zní jako nějaké klišé. Myslím to tak, že i když si možná někdy domyslíte sami o sobě buh ví co, nejste o nic lidštější než ten „páchnoucí“ bezdák. Ze dne na den se mohou vaše osudy vyměnit, ani nebudete vědět, jak se to stalo. Takhle nad tím přemýšlejte. Až si budete zase stěžovat, že je moc zima na tělocvik venku, zamyslete se nad tím, že pro mnoho Pražanů je tohle ještě léto. Protože to oni vědí, kdy začíná ten pravý nečas na venkovní přespávání.

Ať už jste si z tohohle vzali cokoliv, je hlavní, že jste četli až do konce. Možná si doopravdy tento rok promyslíte dárky k Vánocům a nebude jen bezhlavě kupovat další debility. Možná nevěříte v nic z toho, co jsem tu sepsala, ale taky možná nebudete příště třeba na Karlově mostě nebo na Hlaváku myslet jen na sebe a vyndáte z kapsy nějaký ten pěťák.

- Žaneta Špánková, 4.A

MÓDNÍ POLICIE ZASAHUJE

Ač jsme po uplynulý týden lovili po chodbách Terezy (tímto jim ještě jednou přejeme vše nejlepší k svátku), věříme v to, že větší díl celkové krásy stále ještě z větší části závisí na té vnitřní, nikoliv vnější složce. Proto jsme se rozhodli, nechat posouzení jejich svršků na vás, našich milých čtenářích. Věříme, že si z nich vezmete inspiraci a přinášíme vám exkluzivní nahlédnutí do Terezíých hlav.

Zaměřili jsme se dohromady na 3 věci. Jako první jsme jim položili kontrolní otázku, abychom si ověřili, že jsou schopné racionální výpovědi. Můžeme konstatovat, že všechny prošly na jedničku.

Dalším posláním našeho výslechu pak bylo zjistit, jakým způsobem se staví k dalším jedinkám svého druhu. Zde už se výpovědi povážlivě lišily a ze závěrů vyvozujeme, že čím starší Tereza, tím nevybíravější Tereza.

Třetí a zároveň poslední věcí, jež nám může pomoci lépe nahlédnout do nitra Terez, není nic jiného, než snídaně. Jak začneme svůj den, totiž ve většině případů rozhoduje o tom, jak bude probíhat.

P.S. Nenechte se zmást jmény pod fotkami. Jde o zachování anonymity.

Hugo

MP: Proč nemáš ruce?
T: Proč nemám ruce?!...
MP: Co bys vzkázala ostatním Terezám?
T: Jste úžasný, ale nikdy nebudete tak dobrý jako já.
MP: Co dobrého jsi měla k snídani?
T: 2 vejce od maminky.

MP: Proč nemáš ruce?
T: Cože? Já Mám pocit, že mám ruce.
MP: Co bys vzkázala ostatním Terezám?
T: Máte hezký jméno.
MP: Cos dnes snídala?
T: Toust se šunkou od maminky.

Benedikt

MP: Proč nemáš ruce?

T: Ruce? Mám ruce!

MP: Co bys vzkázala ostatním Terezám?

T: Fakt nevím.

MP: Co jsi měla k snídani?

T: Dvě vánočky od maminky

Francovka s Kateřinou

MP: Proč nemáš ruce?

T: Nepotřebuju je.

MP: Co bys vzkázala ostatním Terezám?

T (konkrétně): Krej si záda píčo!

T (všeobecně): Budte libový, carpe diem a memento mori.

MP: Co jsi dnes snídala?

T: Udělala jsem si ovesnou kaši s banánem, hovězím a hroznovým vínem.

Závěrem se s vámi loučíme a doporučujeme mít se na pozoru. Módní policie nikdy nespí.

- Erik Gunawan, OA

PRO ČAJ!

Když se své mamky během roku zeptám, zda si dá čaj, odpoví slovy: „Ještě ne, ještě není podzim.“ Podzim už je ale tady, a tak se lidé zastávající obdobné názory, jako má maminka, pomalu začínají uchylovat k přípravě a konzumaci tohoto horkého nápoje. Jenže!

Se začátkem letošního školního roku jsme oficiálně ztratili dva zdroje, kde jsme se čajem mohli obohatit. Jak už jste byli informováni nejen v minulém díle Alea, přišli jsme o bufet, kde nám mohl být čaj milou paní bufetářkou připraven, a zároveň nám byl přísně zakázán vstup do kuchyňky. Pokud se vám ještě za ty dva měsíce nepostesklo po kuchyňce, protože k přežití nepotřebujete svou denní dávku kofeinu, tak vězte, že s příchodem zimy, která s sebou nese nepříjemné nemoci, jako je kašel, nachlazení nebo bolest v krku, začnete tuto místnost oplakávat.

Jednou z možností, jak se svého stesku zbavit a dostat do svého žaludku teplou tekutinu, je si v automatu za patnáct korun koupit Čajový nápoj s příchutí citrónu. Pokud však máte rádi naši planetu, jako že byste měli, či se považujete za většího čajového gurmána, tato varianta vás příliš nenadchne. Ale neuzoufejte! Inspirací vám mohou být naši inovativnější spolužáci.

Pořídit si vlastní termohrněk není věda a ani drahá záležitost a můžete si tak do školy začít nosit nápoje rozmanitějších příchutí, než které nabízí automat v přízemí. Jestli je ale vaše spotřeba čaje přímo úměrná počtu vašich zameškaných hodin, a jeden hrnek vás neuspokojí, můžete zainvestovat do termosky. Do té si vždy ráno uvaříte vodu a během dne už jen zaléváte čajové sáčky do vašeho oblíbeného hrnku.

S tímto řešením budou mít ale problém jedinci, kteří ráno nestíhají ani navštívit koupelnu, natož aby část z už tak tristně krátkého času věnovali ohřevu vody. A nepřejete si zažít to, že se vám na vaši milovanou (a hlavně drahou) učebnici španělštiny v tašce vyleje obsah špatně utěsněné termosky.

Pro ty je tu poslední možnost - pořízení rychlovarné konvice, která je ale finančně trochu náročnější. Její výhodou však je, že si čaj můžete uvařit kdykoliv se vám zachce, a můžete na čaj pozvat i své oblíbené spolužáky a profesory. Pokud nejste ochotni do koupě investovat, doporučuji se alespoň s lidmi vlastnicími konvici přátelit, nebo to alespoň předstírat. Pro čaj přeci!

*Legalitu některých výše zmíněných metod posudte sami.

- *Barbora Hourová, 4.A*

BE2CAN: FESTIVAL PRO BAČKORY I SILNÉ ŽALUDKY

Od 2. Do 8. října se v naší drahé Lucerně konal filmový festival Be2Can, který vzal kopu rozličných (a roztodivných) filmů z Berlinale, Benátek a Cannes, a vytvořil z nich program, který zatíží srdce i peněženku. Be2Can se totiž snaží nabídnout pohled nejen na ty nejúspěšnější filmy roku, ale i na snímky, na které byste jinak nenarazili ani omylem. Sci-Fi s Bradem Pittem? Jo. Ale také něco, co tváří jako komedie a říká si neo-noir v Salt Lake City či deset let starý poklad z Benátek v podobě *Soul Kitchen*. Proti gustu žádný dišputát.

Já osobně u programu trnula, protože se ve mně prala zvědavá touha vidět *U Zlaté rukavice* a Marhoulovo *Nabarvené ptáče* (oba filmy drastické) s mojí přecitlivělostí a odporem k násilí rozplzlém na obřím plátně. Takže jsem - abych ušetřila nervy - zvolila *Synonyma*, *Kafarnaum*, a doma, malinko pirátsky, *Narušitele systému*.

Synonyma je satirická tragikomedie o mladém izraelském muži jménem Yoav a jeho identitě. O kořenech, co člověk nevyvrátí, i když se zřekne rodného jazyka. Yoav se ocitá v Paříži, začíná nový život, a na svou rodnou zem chce mermomocí zapomenout s francouzským slovníkem v ruce. Na *Kafarnaum* bylo trochu těžké koukat. Vypráví o libanonském chlapci ze slumu, co žaluje své rodiče za to, že existuje. Režisérka Nadine Labaki tím skrz dětského vypravěče ukazuje životní podmínky v nejchudších oblastech své země, aniž by se uchylovala k emocionálnímu vydírání. Narušitelkou systému (německých sociálních služeb) je ve stejnojmenném debutu Nory Fingscheit malá Benni s andělským vzezřením, která se bouří proti všemu a všem, ale vlastně jen potřebuje maminku a její bezpodmínečnou lásku. A s ohledem na to, jak je její představitelka

mladá, jsem měla chuť jí nakrást všechny berlinálské medvědy.

Všechny tři filmy byly podle mě v určitém smyslu o rodině a zázemí, ať už po nich člověk prahne nebo chce ze sebe jejich stopy vypudit. Tohle trio mě každopádně emocionálně vyždímalo a nechalo mě v Lucerně zazářit a zhasnout. Uf.

A kdo festival nestihl, má štěstí. Některé filmy si můžete koupit přes stránky Be2Can, či se alespoň inspirovat jejich staršími programy a pak na to jít jako já (tedy přes pofidérní streamovací stránky).

Takže, moji milí, až se příští rok Be2Can zase vrátí, drapněte kohokoli, kdo ocení i ta nejzazší zákoutí filmu a běžte se mrknout na výběr filmů z dvojitého Bé a jednoho Cannes.

- Anna Michálková, 3.A

Z.Č.

Aoj

Koncept na tuhle, jak já říkám pseudointelektuální tvorbu, vznikl v bytě někde u Můstku, kde jsem požil takové množství alkoholu, že by se ani Braňo Mojsej nemusel stydět (najděte si Braňa Mojseje na internetech), den poté vznikla, v solidní kocovině sepsaná, první poéma (fancy slova prej zvedaj úroveň jsem slyšel). No a v tom stejným duchu už to takhle pokračuje přes půl roku.

Mega igelit víšco.

Sociální sebevražda I-III

I.

Topim se v úvahách jako frajer v létě na Mácháči po osmi pivech. Vidim svůj zmoženej obraz

...skoro jako by byl v zrcadle...

Jak mi hází lano, je na něm uvázaná oprátka, je to jako pohádka

Vlk

A tři prasátka

Ale tentokrát dopadne jinak

Psovité šelma cenící zuby je dneska všechny sežere, je totiž rychlá a hladová.

A prasátka?

Tlustý a pomalý

Tak by to mělo být, svět i pohádky bez iluzí.

Ale dá se takhle žít?

Prej jo

Že stačí jen chtít

Ppzdě minulost stíhat

Omámen domnělou význačností svých myšlenek jsem zapomněl chytit lano

I na aroganci se dá umřít

Ach, ano ano

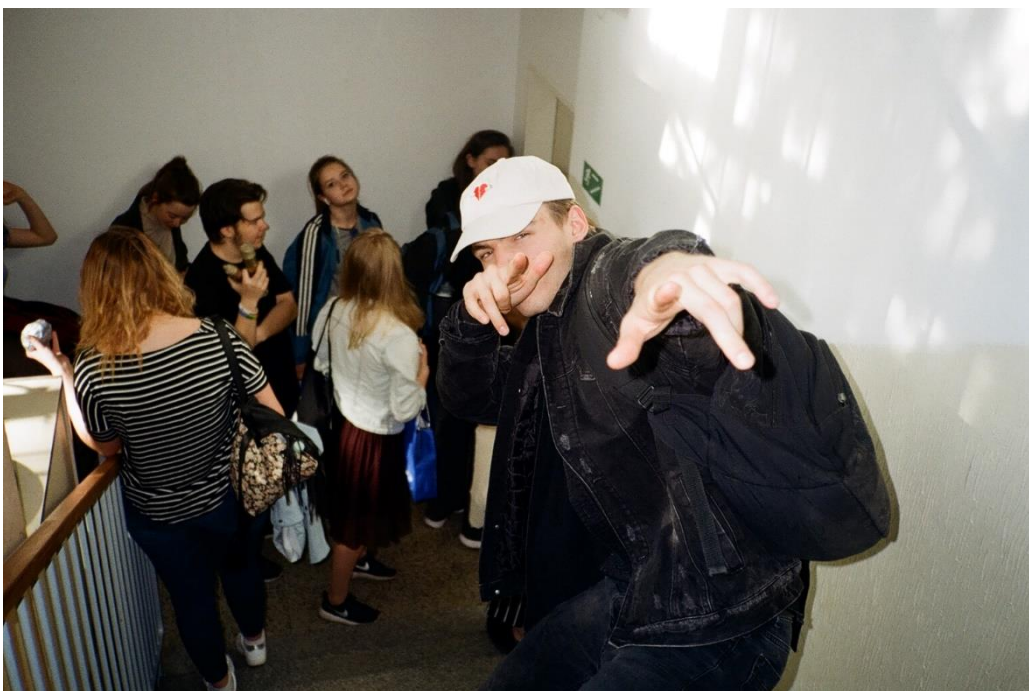
II.

Veselý dítě, hodnej studentík a hodnej syn,
v pátek ráno, skoro rodinnej typ,
plnej radosti, otevřená náruč, samej vtip,
srdce na dlani, týmovej hráč.
Večer se blíží, slunce zapadá a noční tvorové opouští úkryt.
Dobroty, pochutiny a pár piv. Kde je dětská duše?
Rudý oči, pomalý myšlení
Polyká suše
Obrázky z barevnýho písku pomalu blednou
Viděl jsem zástupy omezenejch idiotů, podvodníků, lhářů a neupřímnejch křiváků
To všechno bylo, minulost se ztrácí v šedivý změti a zpěvu ptáků, přichází nový den
Hořkokyselá symfonie
Krásný černý mraky
Poloprázdný baterie
Ovladač s nefunkčním vypínacím tlačítkem
Cítím noční můru, jak mi leze nahoru rukávem
Opřenej o sloup s cigaretou
Myšlenky, který vždycky přijdou až nad ránem
A takhle uběhla noc, jedna ze sta
Takhle probíhá život, jeden z miliard
Tak nějak to končí...
A nejde s tím přestat

III.

Spoustu hodin, mnoho dní a až moc zážitků, než abych to byl všechno schopnej zpracovat.
Léto je mrtvý,
léto je pryč a s ním tak nějak tradičně umřely a zmizely části mojí duše.
Teď ze mě dělaj toho špatnýho, i když mě nutili hrát jejich špinavou hru,
nánosy bahna mě dusily, teď čtverec proměním v kruh,
ty jejich slova mě mučily, měl po mně zbejt jenom duch.
Jenomže proč, proč cítit zlost?
Chlast, drogy, všeho je dost
Zahod' ty papíry a sežeň si doklady,
Krystaly? Kameny do Prahy.
Kup svojí hoe diamanty, ať zářej na celý město,
dva lidi, keťák a rajčatový pesto
Vrať se chvilku zpátky a stůj o trošku dál
Míří na mě nožem a ptá se, jak se mám
Nejsem sám,
ale bez koruny není ani z Honzy král

FOTOGRAFICKÉ OKÉNKO

Na rodinou návštěvu do bytu, o kterém jste neměli ponětí, že ve škole je - "ouje".

Každé ráno může být jinak náročné, ale někdy i kofein má pomalý nájezd.

Pro okurku za okurku, neodložím foťák ani u jídla.

Strategický
timeout, kdy
dívčí síla láká můj
fotoaparát.

Poňucháníčko
aneb když jsme
se v jídelně
ještě scházeli
kompletní.

Jedna z
metod jak
vstřebávat a
zároveň
načerpávat.

- Žaneta Špánková, 4.A, instagram: @zanetky.momentky

POMSTA KŘEČKA MIREČKA

Nóó, Ehm, Em, Nevím proč, ale mé povídky (které vytvořím na slohu) jsou mezi mými spolužáky dost oblíbené. Až jednou po hodině se mně má spolužačka zeptala, jestli nechci psát do Alea. A já s tím souhlasil. A jaká že povídka (vypravování) to byla? Dostali jsme skupinu písmen (O-M-L-S-T-A-Í-J-V-T-E-A-K) a měli jsme z nich vytvořit co nejvíce slov. No a poté jsme si některá měli vybrat a napsat vypravování, které je bude obsahovat. A toto byl můj výtvar:

„Všechny postavy, místa a události v tomto příběhu jsou čistě smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými postavami, místy či událostmi je čistě náhodná.“

Vojta si pochutnával na steaku. Byl totiž na jatkách. „To je ale dobrá kráva“ mlaskl si „snad ještě lepší než ten křeček“. Ano. Vojta snědl křečka. Konkrétně křečka Jarmila. Jenomže to mělo takový háček. U tohoto činu ho viděl vlk. A vlk byl Jarmilův dobrý kamarád. A chtěl se pomstít. „Vojta je ale silák“, pomyslel si „Prodal by mě na maso!“. Ale pak mu hlavou bleskl nápad. Jarmil byl mezi křečky velmi oblíbený. Byl to dokonce důvěrný přítel křeččího krále, Křečka Mirečka. A Křeček Mireček měl velkou armádu. „Mirečkova armáda Vojtu jistě porazí“ napadlo vlka a vydal se za Mirečkem. Sotva se dostal do Mirečkovy kanceláře, vyhrknul: „Vojta snědl Jindru!“. „Vážně?“ zděsil se Mireček, jelikož se o svého přítele bál „Kde teď je?“. „Na jatkách.“ Stručně odpověděl vlk. A tak Mireček svolal armádu a šli na jatka. Po cestě potkali vola a mola, jenž spolu inteligentně konverzovali.

Mol: Vole!

Vůl: Mole!

Křečkovi Mirečkovi se sice moc nechtělo rušit jejich filosofickou debatu, ale chtěl je naverbovat, takže stejně musel.

Mol: Vole!

Vůl: Mole!

Mireček: Přátelé, přidejte se k nám. Zlý Vojta snědl Jindru, jdeme ho pomstít.

Vůl: V tom případě se k vám s radostí přidáme.

A všichni se vydali k jatcům. Až došli. Vešli dovnitř a našli místnost s restaurací, ve které seděl osamocенý Vojta. Nakoukli dovnitř, jenže ouvej! Vojta si jich všiml a chrstl na ně vosk z roztavené svíčky, co mu plápolala na stole. A trefil Mola.

Mol: *chroptivě* Vole... Pomsti mě...

Vůl: Jistě, že tě pomstím příteli.

A mol naposledy vydechl. Mireček zařval „Na něěěj!!!“ a všichni se na bezradného Vojtu vrhli. Všechen ten křik (většinou Vojtův) přivolal paní, co pracovala na kase. Ta hned přiběhla, ale hned svého rozhodnutí litovala. Postříkala ji totiž pořádná dávka Vojtovy krve. A když už se chtěla otočit a odejít, tak ji do hlavy trefila Vojtova stehenní kost. Po další chvíli bojů (spíše faširkování) se zvířátka shodla, že už z Vojty větší fašírku nenadělají. Po Vojtovi zbyla jen růžová kašička a záplava krve (Taky přežila ta stehenní kost). Zvířátka tedy z kumbálku uklízečky, který byl čirou náhodou zrovna odemčený, vzala černý pytel na odpadky a Vojtovy kašovité ostatky do něj zabalili. Pytel již jen vyhodili do popelnice a všechna zvířátka se s klidem a radostí z toho, že pomstili přítele vrátila domů, kde žila své šťastné životy. A jestli nepřišla Halina Pawlowská a nerozsedla je, tak žijí dodnes.

KONEC

- *Damián Toman, TB*

TEORIE VELKÉHO ČASU

K pochmurnému podzimnímu počasí samozřejmě patří i zkracování dne. Pro většinu lidí jsou letní večery mnohem příjemnější než ty tmavé zimní. A proto se také mění čas, abychom nevstávali za tmy a neměli do desíti ráno černou hodinku.

Ale zabrali jste se někdy do bezedných hlubin času? Řekla bych, že ne, ale nedávno jsem se nad tím musela sama zamyslet.

Žijete si jen tak poklidný život, ale po půl roce se změní čas na letní - tedy musíte vstávat o hodinu dříve. Šest měsíců pak chodíte do školy a žijete v domnění, že jste o hodinu starší, dokud se vám nezhroutí všechny propočty a zjistíte, že se zase změnil čas.

Ale něco jste ztratili. V zapomnění zůstalo šedesát minut, které jste ani nemohli v létě prožít. Vyskytují se totiž ve verzi zkrácené na několik vteřin, kdy si měníte čas u budíku či hodinek, ale naštěstí se vám při změně času na zimní znovu vrátí.

Získáte tak šedesát drahocenných minut, které mohou být velmi užitečné. Můžete si třeba skočit s padákem, naučit se na test z fyziky, sníst celou krůtu či svatební dort, nebo si vyzkoušet hodinovou lekci džiu-džitsu.

A co byste chtěli za jednu hodinu ročně prožít vy?

- Emma Podpierová, SA

STUDENTSKÉ OKÉNKO

Jak snášíš mlhu a konstantní rýmu?

Thea Šebková, OB

Mlhu a rýmu zatím nevnímám nijak. Nějak zatím nevnímám nic. Nevím, život je na p**u, ať už je za oknem jakkoliv.

David Kunz, SB

Mlha i rýma je na p**u

Johana Trejtnar, KA

Podzim mi přijde jako měsíc nesplněných očekávání. Místo slunečných dnů, plných barevného listí a čistého vzduchu se každý rok objeví zima a samé nepříjemnosti. Mlha i rýma se do obsáhlé kategorie zklamání také řadí. Na jaře vždy toužím po klidu, který s sebou údajně mlha přináší, místo toho, když nastanou správné podmínky, bloudím nepříjemně páchnoucím plynem, poslouchaje auta, která nevidím, jak na sebe našťavaně troubí. Na rýmu si před příchodem podzimu taky

nikdy nevzpomenu. O to horší to je, když se má existence ze dne na den stát závislou na papírových kapesníčcích.

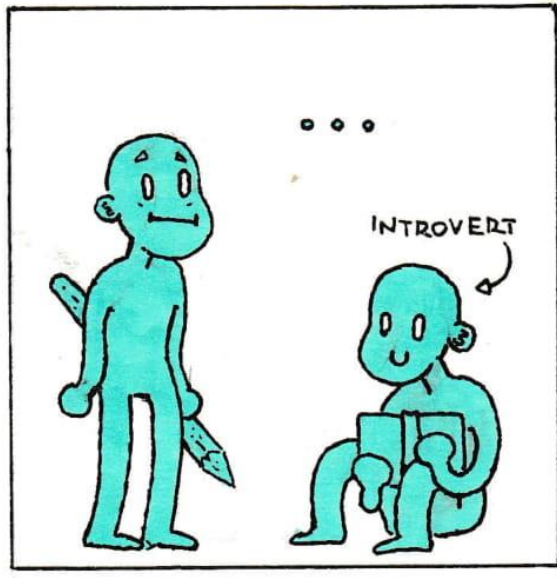
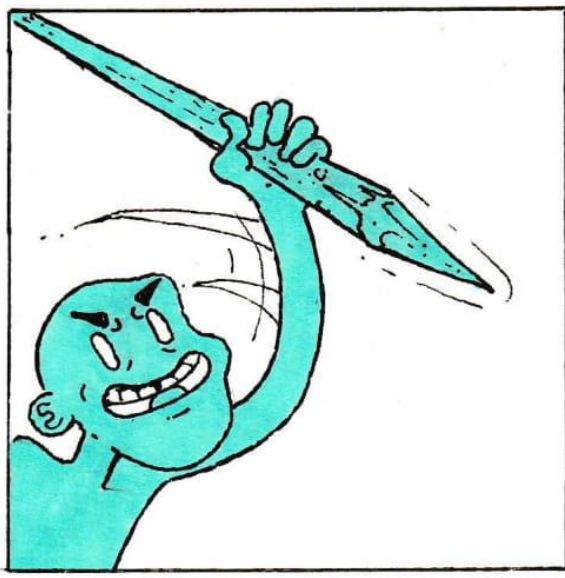
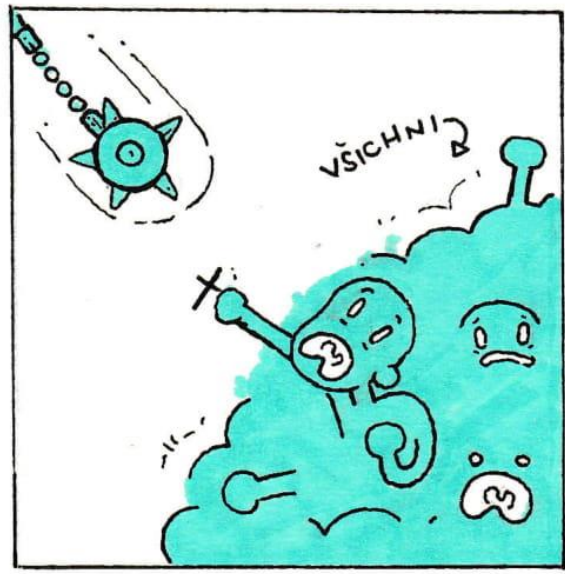
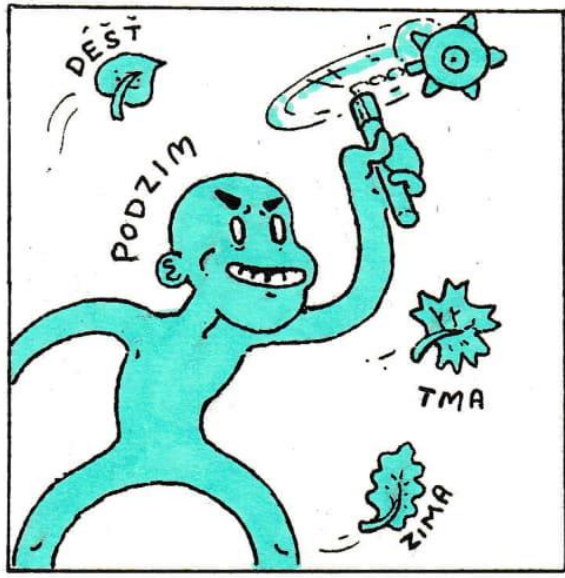
Marie Vondráčková, SB

Je mi to dost u p****e akorát mě štve když mám rýmu a mám něco naplánovaný. A mlha je hustá, jako i u hustě vypadá, jak v nějaký kouzelnický show.

Alžběta Brtová, 4.A

I když naprosto nepraktická, mlha mi přijde jako jeden z nejhezčích jevů podzimu. Jezdit v ní autem je na prd a určitě už pár lidem uškodila, ale otevřít ráno okno a vidět, že nic nevidím je fakt supr čupr, taková droga zadarmo. Procházky v mlze jsou ještě lepší, jak už se tak říká (nebo aspoň jak moje máma říká) - "to je hrozný mlíko". Ale komu se poštěstí se vážně procházet v mlíce? Taky slouží jako vážně dobrá schovka před lidma, který nemám ráda, hehe. A když se mi nic nechce, tak je to dobrá výmluva pro válení se doma a zachumlání se do peřiny.

PODZIMNÍ POČASÍ

MAJDA ZÁKOROVÁ

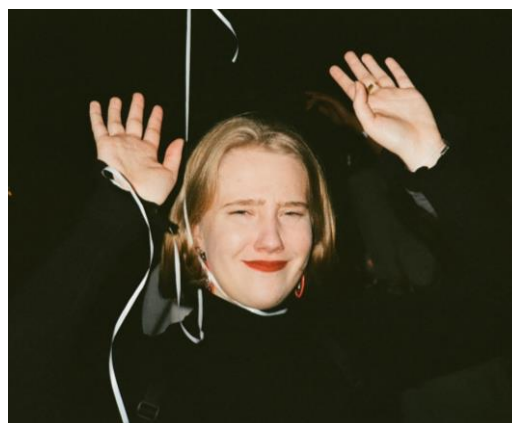
REDAKCE

grafika titulní stránky: Maja Kafková

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

Erik Gunawan
redaktor

Mája Kafková
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

Nela Majerová
redaktorka

Fedor Kožuchof
redaktor

Damián Toman
redaktor

ALEO